

ส่วนที่ 3 การทำงานของสหวิชาชีพในกลุ่มกฎหมาย

ผู้ศึกษาติดต่อขอสัมภาษณ์พนักงานอัยการสำนักงานคุ้มครองสิทธิช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย (สคช.) จังหวัดระนอง แต่ได้พบว่าพนักงานอัยการซึ่งเคยติดต่อประสานงานด้วย ได้ย้ายไปจากจังหวัดระนอง เพื่อไปรับตำแหน่งในกรุงเทพฯ แล้ว ผู้ศึกษาจึงขอพบและพูดคุยกับพนักงานอัยการซึ่งมารับตำแหน่งแทน เพื่อสำรวจว่าอัยการท่านนี้เคยมีส่วนร่วมในการทำงานคุ้มครองเด็กมาก่อนหรือไม่ และมีความเข้าใจการทำงานในลักษณะที่สหวิชาชีพเพียงใด ได้พบว่าอัยการท่านนี้ย้ายมาจากจังหวัดศรีสะเกษ ท่านได้มีส่วนร่วมในการเป็นกรรมการในคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด และให้ความร่วมมือเมื่อมีการติดต่อขอความรู้ หรือขอประสานงานเกี่ยวกับคดีซึ่งเด็กเป็นผู้เสียหาย รวมทั้งเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการทำงานของสหวิชาชีพในการทำงานเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ ซึ่งมีหลักการการทำงานสหวิชาชีพคล้ายคลึงกับสหวิชาชีพด้านการคุ้มครองเด็ก นอกจากนี้ยังยินดีให้สัมภาษณ์สำหรับการศึกษาชิ้นนี้ด้วย ผู้ศึกษาจึงตัดสินใจสัมภาษณ์เก็บข้อมูลจากอัยการท่านนี้ด้วย

ส่วนพนักงานตำรวจในจังหวัดระนองที่เคยติดต่อประสานงานด้วย เมื่อพยายามขอสัมภาษณ์ พบว่าติดภารกิจอื่นๆ ไม่มีโอกาสและเวลาที่จะให้สัมภาษณ์เลย จึงไม่ได้ทำการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจของจังหวัดระนอง คงเหลือแต่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจอำเภอเมืองจังหวัดพังงาเท่านั้น รวมทั้งพนักงานอัยการแผนกคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดพังงา รวมทั้งทำการสัมภาษณ์บุคลากรด้านกฎหมาย ทั้งหมด 3 ท่าน

พนักงานอัยการจังหวัดระนองสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทด้านนิติศาสตร์ และนิติบัณฑิต เพิ่งย้ายมารับตำแหน่งที่จังหวัดระนองได้ไม่ถึงหนึ่งปี ก่อนหน้านั้นรับราชการเป็นพนักงานอัยการที่จังหวัดศรีสะเกษ พนักงานอัยการจังหวัดพังงาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีนิติศาสตร์ และนิติบัณฑิต มาทำงานที่สำนักงานอัยการจังหวัดพังงาประมาณสองปี ส่วนพนักงานสอบสวนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต และนิติศาสตรบัณฑิต รับตำแหน่งพนักงานสอบสวนที่จังหวัดพังงาเป็นเวลาสองปีเศษแล้ว

ความเป็นมา

สหวิชาชีพในกลุ่มกฎหมาย หมายถึง กลุ่มวิชาชีพทางกฎหมาย ได้แก่ นักกฎหมาย ตำรวจ อัยการ ศาล ในงานวิจัยครั้งนี้ พบว่าในจังหวัดระนองและพังงา กลุ่มวิชาชีพทางกฎหมาย

เจ้าหน้าที่ตำรวจในตำแหน่งพนักงานสอบสวน มีหน้าที่โดยตรงในการรับแจ้งความเมื่อมีการร้องทุกข์โดยผู้ถูกระทำ ผู้ปกครอง หรือผู้อื่นที่รู้เห็นหรือมีข้อสงสัยว่ามีเหตุเกิดขึ้น เช่น ผู้ดูแลเด็ก ครู หรือเจ้าหน้าที่ศูนย์พึ่งได้ ทำการสอบปากคำทั้งผู้แจ้งความหรือผู้กล่าวหา และเด็กหญิงผู้ถูกระทำ ตรวจสถานที่เกิดเหตุ สอบปากคำพยานผู้รู้เห็น และทำสำนวนฟ้องส่งไปยังสำนักงานอัยการ เพื่อสั่งฟ้องต่อไป

การจะเข้ารับตำแหน่งเป็นพนักงานสอบสวนต้องผ่านการสอบคัดเลือกจากพนักงานตำรวจชั้นประทวนเป็นสัญญาบัตร ต้องมีวุฒินิติศาสตรบัณฑิต เมื่อสอบได้แล้วต้องรับการอบรมเป็นเวลาหกเดือนจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน จ. นครปฐม ต่อด้วยการอบรมอีกประมาณสองเดือนครึ่ง เพื่อรับใบประกอบวิชาชีพพนักงานสอบสวน จากสถาบันส่งเสริมพนักงานสอบสวน อ. พุทธมณฑล จ. นครปฐม และยังต้องรับการอบรมหลักสูตรต่อสู้ป้องกันปราบปราม การก่อการร้าย ที่ กฝ.1 เพชรบุรี อีกหนึ่งเดือน จึงจะเข้ารับหน้าที่พนักงานสอบสวนได้

อัยการ สดช. มีหน้าที่ในการให้คำปรึกษาทางกฎหมายในเรื่องต่างๆ แก่ประชาชนเพื่อคุ้มครองสิทธิอันพึงมีของประชาชนทั่วไป อัยการแผนกคดีเด็กและเยาวชน มีหน้าที่พิจารณาสำนวนคดีในกรณีเด็กหรือเยาวชนถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ในส่วนของคดีที่เกี่ยวข้องกับเด็กหญิงที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น อัยการทั้งสองฝ่ายไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง แต่ได้ให้คำปรึกษาทางด้านกฎหมายแก่สหวิชาชีพที่นำโดยนักสังคมสงเคราะห์ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือนักสังคมสงเคราะห์ ศูนย์พึ่งได้ โรงพยาบาลจังหวัด เว้นแต่ในคดีที่ผู้กระทำผิดเป็นเด็กหรือเยาวชน อัยการแผนกคดีเด็กและเยาวชน จะมีหน้าที่รับผิดชอบในการพิจารณาสำนวนฟ้องที่ส่งมาโดยพนักงานสอบสวน และข้อมูลจากการสืบเสาะและพินิจของเจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเยาวชน ส่วนคดีกระทำการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กหญิง ซึ่ง

การทำงานของตำรวจ และอัยการ ดังที่กล่าวแล้วว่าเป็นไปในแนวทางเรื่องการลงโทษผู้กระทำผิดเป็นหลัก

วิธีการดำเนินงาน

พนักงานสอบสวน

ขั้นตอนการทำงานของพนักงานสอบสวน ได้รับการบอกเล่าโดยยกตัวอย่างคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้

เอก : ...เริ่มจาก มารดาพาเด็กมาแจ้งความว่าถูกวัยรุ่นข้างบ้านกระทำชำเรา ก็ต้องสอบถามว่าคนกระทำชื่ออะไรอยู่ที่ไหน แล้วก็สถานที่เกิดเหตุวันเวลา ให้ทราบข้อมูลเบื้องต้น แล้วก็ส่งเด็กไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล จากนั้นก็สอบปากคำมารดา ก่อนในฐานะเป็นผู้กล่าวหา ต่อจากนั้นนัดสอบปากคำเด็ก ในฐานะผู้เสียหาย กับสหวิชาชีพ ต้องมี อัยการ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมฯ และคนที่ได้ร้องขออาจเป็นบิดามารดา และก็พนักงานสอบสวน สถานที่ก็เป็นห้องสอบสวนเฉพาะที่ สภอ.เมือง จากนั้นก็รวบรวมพยานหลักฐาน ให้เด็กไปชี้ที่เกิดเหตุว่าเธอเกิดตรงไหน ทำแผนที่ ถ่ายรูปไว้ บันทึกการเกิดเหตุ เบื้องต้นไว้ เมื่อได้รายละเอียดพยานหลักฐานเชื่อว่าการกระทำผิดแน่แล้ว ก็ต้องออกหมายเรียกผู้ต้องหา ไปตามที่อยู่ที่เราหาข้อมูลได้ เมื่อผู้ต้องหาไม่มาเราก็ต้องขออนุมัติศาลออกหมายจับ คดีฆาตกรรมมีอายุความรู้สีกว่า 20 ปี ต้องทำ

การทำงานของพนักงานสอบสวนดำเนินไปตามขั้นตอนของกฎหมาย ซึ่งกำหนดขึ้นโดยเพศชาย และได้คำนึงถึงผลกระทบทางจิตใจที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งเป็นเด็กหญิง เริ่มจากการส่งเธอไปตรวจร่างกาย ซึ่งดังกล่าวมาแล้วในส่วนของบุคลากรด้านสาธารณสุขว่าต้องมีการตรวจภายในเพื่อหอร่องรอยของการถูกข่มขืน เด็กหญิงผู้นี้ต้องให้ปากคำต้องเล่าซ้ำถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าผู้ใหญ่ซึ่งเป็นผู้ชายอย่างน้อยสองคน คือ อัยการ และตำรวจ จากที่ผู้ศึกษาเคยสังเกตการณ์สอบปากคำพยานเด็ก อาจมีตำรวจนายอื่นอยู่ในห้องสอบปากคำด้วยก็ได้ มีเพียงนักสังคมสงเคราะห์ หรือนักจิตวิทยา เท่านั้นที่อาจเป็นผู้หญิง แต่ในกรณีของจังหวัดพังงา ก็มีทั้งนักสังคมสงเคราะห์เพศหญิง และชาย ที่ร่วมสอบปากคำเด็กและเยาวชน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา นอกจากนี้ตามข้อมูลของพนักงานสอบสวนผู้นี้ เด็กหญิงยังต้องไปชี้ที่เกิดเหตุอีกด้วย เหมือนเป็นการย้อนเอาเหตุการณ์อันทุกข์ทรมานกลับมาอยู่ต่อหน้าอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่านี้เหมือนเป็นการตอกย้ำ เป็นการลงโทษเด็กหญิงต่างๆ ที่เธอมีใช้ผู้กระทำผิด

อัยการ

ส่วนบทบาทของอัยการนั้น คือ การให้คำแนะนำด้านกฎหมายในคดีที่เกิดกับเด็ก พิจารณาสำนวนฟ้องที่ส่งมาจากพนักงานสอบสวน และตัดสินใจสั่งฟ้อง หรือไม่ฟ้อง บทบาทอีกอย่างหนึ่งคือการร่วมในการสืบพยานเด็ก ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาสำหรับเด็ก ว่าต้องมีพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ หรือนักจิตวิทยา และบุคคลที่ได้กร้องขอ เข้าร่วมในการสืบพยานด้วย

ตฤณ : ให้คำแนะนำ ในแง่กม. เด็ก (อาจ) มีข้อหาพรากรผู้เยาว์นำตัวมาจากบิดามารดา ถ้า(พ่อแม่)ไม่ยินยอมก็จะมีปัญหาเหมือนกัน แต่นำมาตามพรบ.คุ้มครองเด็ก เป็นการนำมาสงเคราะห์ก็ได้ และควรทำ ในแง่กฎหมาย เรื่อง

พนักงานอัยการมีบทบาทในขั้นตอนของสหวิชาชีพน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นการให้คำแนะนำด้านกฎหมาย เมื่อเจ้าหน้าที่จากวิชาชีพอื่นๆ หรือครอบครัวของเด็กหญิงขอมา เมื่อมีการดำเนินคดี หรือการคุ้มครองสิทธิของเด็กหญิงและครอบครัว บทบาทโดยตรงจะอยู่ที่ขั้นตอนของการพิจารณาลำนวนฟ้องที่ส่งมาจากพนักงานสอบสวน

จรัญ : งานที่เกี่ยวข้อง สำนักงานอัยการคุ้มครองสิทธิ จริงๆ ผมถือว่าน่าจะเป็นหน้าที่โดยตรงเหมือนกัน ถ้ามีเรื่องเกี่ยวกับพวกนี้ เราก็ต้องดูแล แต่ในการมีส่วนร่วมเลยก็ต้องเป็นคดีเยาวชน ตอนนี้ (อัยการจังหวัด หรือผู้บังคับบัญชา) เห็นว่าผมสนใจเรื่องนี้มาก ก็เลยมอบเรื่องคำถามนุษย์ (ให้ดูแล) ได้รับมอบหมายมา...(ตอนที่อยู่ศรีสะเกษ) ขั้นตอนการทำงาน คือ เท่าที่เห็น เรื่องมาจากผู้ใกล้ชิด อย่างกรณีพี่ชายน้องสาว เนืองมาจากครู ที่รู้เรื่องกัน เพราะครูใกล้ชิดเด็ก แล้วก็รู้สึกว้าว๊ะ ทำไมเด็กมีอาการเปลี่ยนไป มันผิดปกติ บังเอิญเป็นครูที่ใส่ใจเด็ก สังเกตเห็นว่าทำไมเด็กเปลี่ยนไป เศร้าซึมไป อาจเป็นคนมีจิตวิทยาดี พยายามสอบถามเด็กว่ามีปัญหาอะไร เด็กเองที่แรกก็ไม่เปิดเผยเอาแต่ร้องไห้ ครูคงใช้จิตวิทยาของความผูกพัน เด็กด้วยความเยาว์วัย เขาคงไม่ชอบตรงนี้อยู่แล้ว เขาก็เลย (บอกครู) ครูก็แจ้งตำรวจ รู้สึกว่าแจ้งผอ. ก่อน ค่อยกันไปคุยกันมาก็ว่าต้องแจ้งตำรวจ โดยปกติ คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก มีผอ. สถาบันการศึกษาอยู่ด้วยมาก ก็มาบอก พมจ. คือเขา (ครูและผอ.) ดูแล้วว่าทั้งไว้ก็คงจะลำบาก อยู่ร่วมกันในครอบครัว อยู่ไปเด็กก็รู้สึกแย่ เรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอายของเด็ก ถ้าเรายังตั้งอยู่กับบ้าน คนก็ลือพูดไป รู้สึกไม่ดี แยกดีมัยเปลี่ยนสถานที่ศึกษาใหม่นะ ยังให้เด็กเรียนอยู่ มีคนคอยดูแลใหม่นะ พมจ. เขาก็มีเจ้าหน้าที่ดูแล คอยเข้าไปดูแล แล้ว (จากนั้น) นำเรื่องเข้าสู่คณะกรรมการ จะจัดการยังไง ก็ส่งเคราะห์ไป แล้วก็ดูไป คดีก็ดำเนินไป

นี่คือขั้นตอนการทำงานที่พนักงานอัยการท่านนี้ได้รับรู้เมื่อครั้งเคยอยู่ในคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดศรีสะเกษ พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดได้นำรายละเอียด

ปัญหาอุปสรรค

พนักงานสอบสวนเล่าถึงปัญหาอุปสรรคในการทำงานในส่วนของตำรวจที่จะทำงานร่วมกับวิชาชีพอื่นๆ ในทีมสหวิชาชีพ

เอก : ปัญหาอุปสรรค น่าจะเป็นการขาดความประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ขาดการประชาสัมพันธ์ ประชาชนไม่รู้ว่าถ้ามีเหตุ ต้องติดต่อหน่วยไหน ที่จะช่วยได้ ชาวบ้านทั่วไปรู้จักแต่ตำรวจ

ผู้ศึกษา: ตำรวจเองทราบหรือไม่ว่ามีหน่วยงานในจังหวัด ที่เราจะติดต่อขอความช่วยเหลือให้เด็กได้

เอก : ยังไม่ชัดเจน แต่ละหน่วยยังไม่รู้ว่าตัวเองมีหน้าที่อะไรแค่ไหน ที่สำคัญขาดงบประมาณโดยตรง ส่วนมาก หน่วยอย่างนี้คน (หมายถึง เจ้าหน้าที่) มีหน้าที่ประจำอยู่แล้ว คล้ายๆ กับว่ามาทำหน้าที่เสริม น่าจะมีหน่วยเฉพาะและมีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ อย่างนี้ตั้งขึ้นมาแล้วเอาคนโน้นคนนั้นมา มาตั้งเป็นชุดขาดผู้นำ ตัดสินใจไม่ได้ ขาดการรวมตัว อย่างศูนย์พึ่งได้ ตั้งขึ้นของโรงพยาบาล นักจิต นักสังคม เขาก็มีหน้าที่ของเขาอยู่แล้ว เขาก็ยังไม่ชัดเจนว่าเขาทำอะไร เวลาส่งตัวก็ไปคุยกับ รพ. ด้วย ศูนย์พึ่งได้ เป็นหน่วยงานที่ติดต่อประจำ แต่ระหว่างหน่วยงานยังไม่เข้าใจกัน บางทีเขายังไม่รู้งานตำรวจทำอะไร (มีความ) คาดหวัง (กับตำรวจ) เกิน คิดไม่येอะ ก็เลยไม่ได้คุยกันมากนัก

ผู้ศึกษา : ในกรณีเด็กหญิงต้องติดต่อ พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์หรือไม่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

เอก : ติดต่อยังไงครับ (ถามงง) เราแจ้งเขาตอนให้มาร่วมสอบเด็กนะครับ ถ้าเกิด
เหตุแบบนี้ หรือคดีแบบนี้ ผู้ปกครองเขาจะไม่รู้ว่ามีหน่วยงานอะไรอยู่ในจังหวัด
บ้าง เขาก็จะมาหาตำรวจก่อน ยังไม่มีคดีที่ถูกส่งมาจากโรงพยาบาล

การทำงานในระดับจังหวัดยังเป็นลักษณะนี้ เนื่องจากการทำงานตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็กเป็นเรื่องใหม่ มีหน่วยงานเกี่ยวข้องมาก แต่ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องนี้
โดยเฉพาะ แม้แต่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานหลัก
ในการคุ้มครองเด็กหญิงเอง เจ้าหน้าที่แต่ละคนก็มีหน้าที่รับผิดชอบมากมายหลายเรื่องเช่นกัน
ปัญหาหลักจึงเป็นดังที่พนักงานสอบสวนผู้นี้กล่าว คือ แต่ละหน่วยงานก็ยังถืองานหลักของตนเป็น
เรื่องสำคัญ และเรื่องการคุ้มครองเด็กเป็นงานรอง และแต่ละหน่วยงานก็ไม่เข้าใจบทบาทของตน
และกันอย่างเต็มที่ ซึ่งจากการประชุมกับกลุ่มสหวิชาชีพสองครั้ง ก็ได้เห็นภาพเดียวกันนี้ และใน
การประชุมนั้น แต่ละหน่วยงานมีโอกาสดำเนินการรับทราบภาระรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานคืออะไร ซึ่ง
ช่วยให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันมากขึ้น และจะทำให้การทำงานประสานกันทำได้ดีขึ้น ซึ่งจะ
ส่งผลดีให้เกิดกับเด็กหญิงผู้รับบริการจากหน่วยงานต่างๆ แต่จะให้ดีที่สุดคือการมีหน่วยงานที่
รับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรง และมีเจ้าหน้าที่ประจำ

ส่วนอัยการได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานในแง่ปัจจัย
ภายนอกในสังคม มากกว่าจะเป็นจากปัจจัยภายในหน่วยงาน ในแง่ของการเข้าถึงปัญหา ไม่มี
โอกาสได้รับรู้ว่ามีปัญหาอยู่หรือไม่ในพื้นที่ทำงานของตน เพราะเรื่องการทราตรูกรมทางเพศเป็น
เรื่องที่ทุกฝ่ายปกปิด ไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำปกปิดเพื่อหลบเลี่ยงความผิด หรือผู้ถูกกระทำปกปิดเพื่อ

จรัญ : ผมว่าจริงๆ เรื่องนี้อย่างที่ผมเล่า น่าจะเป็นเพราะว่าเราไม่พบมากกว่า เพราะส่วนมากเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องปกปิด เราไม่พบมากกว่า หรือเราไม่สามารถเข้าไปดูแลเขาได้ เพราะมันถูกปิด ไม่พบเห็นมากกว่า แต่ถ้าพบเห็นแล้วพบว่าปัญหาพวกนั้นด้วยความตั้งใจของคนทำงาน ผมเชื่อว่าเราดูแลได้ ในครอบครัวสำคัญที่สุด คือผมว่าคนใกล้ชิด ปัญหาเด็กนี่นะ ปัญหาทารุณกรรมทางเพศ เกิดจากคนในครอบครัว คนที่ใกล้ชิดมากๆ เกือบๆ แปรสับเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ บังคับกันในที่ โดยตำแหน่งในครอบครัว (เด็ก) ไม่กล้าพูดไม่กล้าเปิดเผย พอไม่กล้าก็ไม่ปรากฏออกมา เคสที่เคยพบถูกพ้อเลี้ยงข่มขืน ก็ไม่กล้าพูดเป็นปีๆ มีลักษณะอย่างนี้ ครูมาพบเหมือนกัน ส่วนแม่ก็โอ้โฮ ก็เข้าข้างพ้อเลี้ยงอีก มันก็เลยมีปัญหา เพราะว่าเราไม่สามารถจะเข้าไปยุ่งกับในครอบครัวนั้น ถ้าเขาไม่พูดว่าเขามีปัญหา มันก็น่าคิดว่าจะทำยังไงจะให้เด็กได้ระบายหรือได้แจ้งกับเรา อันนี้เป็นปัญหาใหญ่มากๆ ครูต้องมีจิตวิทยาและสังเกตเด็ก ครูบอกว่าเป็นอาทิตย์กว่าจะพูด คือรู้ว่าผิดปกติแต่ถามที่ไรก็ร้องไห้ทุกที จนเหมือนเขาว่างใจก็เล่า แล้วไม่เพิกเฉยด้วย พยายามจะแก้ไข คือรักเด็ก ครูนี้สำคัญจริงๆ ต้องสังเกตเด็ก ว่ามายังไง เป็นยังไง

นี่คือเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่ยังถูกมองข้าม คือระบบในการแจ้งเหตุ ที่ต้องมีบุคลากรที่เด็กหญิงสามารถเข้าถึงได้ และรู้สึกปลอดภัยที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น ไม่ถูกพิพากษาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และมั่นใจได้ว่าจะให้ความช่วยเหลือหรือส่งต่อไปยังบริการความช่วยเหลือที่เหมาะสมโดยทันที และไม่นำความลับของเด็กหญิงไปเปิดเผย ผู้ใหญ่ที่รับแจ้งเหตุต้องเป็นคนที่รับฟังอย่างตั้งใจและเห็นใจ ไม่ใช่ความเป็นผู้ใหญ่สรุปสิ่งต่างๆ เอาเอง รวมทั้งตัดสินใจว่าเด็กหญิงต้องการอะไร จริงที่ผู้ใหญ่จะเข้าใจสถานการณ์ได้ดีกว่า รู้มากกว่าว่ามีความช่วยเหลืออะไรบ้างในพื้นที่ของตน แต่สิ่งสำคัญคือผู้ใหญ่ต้องรับฟังความต้องการของเด็กหญิงด้วยและให้คำแนะนำที่เหมาะสม

ในสถานการณ์ปัจจุบัน ไม่มีระบบรับแจ้งเหตุสำหรับเด็กเลย หน่วยรับแจ้งเหตุร้องทุกข์อย่างเป็นทางการมีแต่สถานีตำรวจ โรงเรียนเป็นอีกแห่งหนึ่งซึ่งน่าจะมีบุคลากรครูที่ใส่ใจ คอยสังเกตความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเด็กๆ และน่าจะเป็นคนที่เด็กไว้วางใจมากที่สุดคนหนึ่ง แต่ในความเป็นจริง ครูส่วนมากเป็นบุคคลที่เด็กกลัวที่สุด เด็กจะรู้สึกว่าคุณครูคอยจับผิดตลอดเวลา ไม่ว่าจะในเรื่องการแต่งกาย กิริยามารยาท การบ้าน ทำให้ยากที่เด็กจะไว้วางใจครูได้ น่าจะมีการให้ความรู้แก่ครูในการช่วยคุ้มครองเด็กหญิง ความรู้ด้านจิตวิทยาเด็ก เรื่องระบบคุ้มครองเด็กที่มีอยู่ในจังหวัด เพื่อประโยชน์ในการขอความช่วยเหลือ ครูน่าจะสามารถทำหน้าที่เป็นจุดรับแจ้งเหตุจากเด็กได้เป็นอย่างดีหากได้รับการสนับสนุนและความรู้เพิ่มเติมในการให้ความช่วยเหลือเด็กหญิง

การประชุมสหวิชาชีพ

เมื่อผู้ศึกษาสอบถามถึงการทำงานในลักษณะสหวิชาชีพได้รับคำตอบจากพนักงานสอบสวนว่ายังไม่เคยเข้าประชุมเลยสักครั้ง

เอก : การประชุมสหวิชาชีพ ไม่เคยเข้าประชุม ยังไม่มีตัวตั้งตัวตีที่จะจัดประชุม

ในขณะที่ส่วนของอัยการมีการทำงานกับบางหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่การประชุมเพื่อระดมความคิดในการแก้ปัญหาให้เด็กหญิงผู้ถูกกระทำอย่างเต็มรูปแบบก็ยังไม่เคยมีส่วนร่วมเช่นกัน

ตฤณ : ประสานกับ พนง.สอบสวน สถานีพินิจ และศาลแค่นั้น อาจมีการติดต่อนักจิต บ้าง ว่ามีการดูแลเคสหรือยัง

แม้ทางศูนย์พึ่งได้โรงพยาบาลพังงา จะกล่าวว่าเคยมีการจัดประชุมสหวิชาชีพมาแล้วหลายครั้ง แต่ทางตำรวจและอัยการกลับตอบว่าไม่รู้เห็น อาจเป็นไปได้ว่าตำรวจและอัยการที่ทางโรงพยาบาลเชิญเข้าประชุมนั้นไม่ใช่สองท่านนี้ เนื่องจากต้องเชิญคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องรับผิดชอบโดยตรงกับกรณีที่อยู่ในความรับผิดชอบเท่านั้น หรือการประชุมสหวิชาชีพที่เกิดขึ้น เป็นการประชุมที่ไม่เต็มรูปแบบ ทำให้คนทั่วไปไม่ทราบว่ามีการประชุมลักษณะนี้เกิดขึ้นแล้ว แต่การที่ทั้งสองท่านนี้ไม่ทราบว่ามีการประชุมสหวิชาชีพในจังหวัดของตนเองซึ่งบุคลากรในหน่วยงานของตนก็มีส่วน

จรัญ : เท่าที่ ผมจ. เขาก็ไปพบเด็ก ถูกข่มขืนโดยพี่ชายตัวเอง คือคนในครอบครัว ที่นี้ก็เลยต้องแยกเด็ก ที่นี้และในพรบ. มีให้ตั้งเราเป็นผู้ดูแลเด็ก มีคณะกรรมการที่คอยดูแล ก็แยกเด็กออกมาจากปัญหานั้น ออกมาจากบ้าน ทั้งที่เรียนทั้งอะไร คนดูแลเป็นคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก ในชุดนั้น มีผมจ. มีครู มีผู้อำนวยการวิทยาลัย เขาก็ยินดีให้ย้ายเด็กให้มาเรียนต่อเนื่องได้เลย และด้านคดีก็ดำเนินการกันไป คือเหตุที่ทำอย่างนั้นก็เพื่อ ถ้าเด็กอยู่ในสภาพเดิมก็อาจเกิดเรื่องได้อีก...อัยการไปร่วมประชุม(คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก) ออกความคิดเห็น คือขั้นตอนการทำงานบางที่อัยการอาจติดต่อดำรงง่ายกว่า เราก็อาจพูดคุยว่าเรื่องถึงไหน ก็ประสานตรงนี้ได้ในส่วนที่ควรทำ มีข้อติดขัดอะไร เกิดปัญหาอะไรมั๊ย พนักงานสอบสวนมีปัญหอะไร ก็พร้อมจะร่วมด้วยช่วยกันอยู่แล้ว ถือว่าการประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็กเป็นการประชุมสหวิชาชีพ ไซ่แน่นอน และดีด้วย ถ้าทำจริงๆ กฎหมายให้อำนาจไว้อยู่แล้ว ถ้าทำให้ดีก็ดีมาก แล้วถ้าใส่ใจนะ...มีการวางแผนการทำงานด้วย ว่าแต่ละหน่วยใครอยู่ใกล้ชิดกับเด็ก ต้องทำอะไร มีการสังเกต ทำให้แผนข้างหน้าจะเดินยังไงในแต่ละปี ก็ต้องทำ พอถึงรอบประชุม ประชุมบ่อยมาก เกือบจะทุกเดือน อาจจะเดือนละสองครั้งก็มี ก็จะมีวาระประชุมเดิม ก็จะมีเจ้าหน้าที่ ก็จะมารายงานว่าเรื่องเป็นยังงี้แล้ว คดีเป็นยังงี้ เคสเป็นยังงี้ ตอนนี้เด็กสบายดีแล้ว สุขภาพจิตดีขึ้น รู้สึกเขามีนักจิตวิทยามีคุณหมอ ให้งบประมาณถูกต้องตามขั้นตอน ไม่รู้เพราะว่าตอนนั้นเขามีปัญหามากหรือเปล่าถึงทำได้เวิร์ค

อัยการจรัญเล่าถึงการทำงานเมื่อครั้งเป็นกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งในความเห็นของอัยการ ถูกนับว่าเป็นการประชุมสหวิชาชีพด้วย มีการนำรายละเอียดกรณีที่เกิดถูกกระทำมาเสนอและประชุมหาแนวทางการให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งวางแผนการทำงานของจังหวัดในแต่ละปีในประเด็นที่เกี่ยวกับเด็กโดยทั่วไปด้วย แม้จะมีการพูดคุยถึงรายละเอียดของเด็กผู้ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ และติดตามว่าดำเนินงานไปถึงไหนแล้ว การประชุมในลักษณะนี้เป็นการรายงานผลการทำงาน มากกว่าจะเน้นเรื่องการขอคำแนะนำจากคณะกรรมการ

เพศของคนทำงาน

เมื่อสอบถามความเห็นเกี่ยวกับเพศของคนทำงานที่เหมาะสมกับการทำงานกับเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ได้รับความเห็นจากผู้ให้สัมภาษณ์ดังนี้

เอก : ถ้าเป็นผู้หญิงก็น่าจะดีกว่า แต่ถ้าเป็นผู้ชายที่มีครอบครัวแล้ว มีลูกมีเมียมาแล้วก็น่าจะเข้าใจได้เหมือนกัน อยากให้มีพนักงานสอบสวนผู้หญิงประจำโรงพัก เรื่องผู้หญิงและเด็กจะมีความละเอียดอ่อน ทำให้ผู้ถูกกระทำเกิดความมั่นใจ เชื่อถือ กล้าพูดสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจมากกว่า ผู้ชายอาจดูน่ากลัว จะไม่กล้าเล่า หรือยังปกปิดบางอย่างไว้ คือลักษณะพนักงานสอบสวน จะไม่บังคับ แม้เรารู้ว่าความจริงยังไม่เปิดเผยออกมา บางพื้นที่ก็มี(พนักงานสอบสวนผู้หญิง) แต่ที่พังงาไม่มี

เอกมีความเห็นว่าถ้ามีพนักงานสอบสวนหญิงจะทำให้การทำงานกับเด็กหญิงเป็นไปโดยละมุนละม่อม ละเอียดอ่อน และได้รับความไว้วางใจจากเด็กมากกว่าการที่พนักงานสอบสวนเป็นผู้ชาย แม้ว่าเขาจะคิดว่าการที่พนักงานสอบสวนชายแต่งงานมีลูกแล้วก็น่าจะช่วยให้เช่นกัน ทำให้ผู้ชายเข้าใจผู้หญิงได้ดีขึ้น

ตฤณ : อัยการนี่ ผู้หญิงก็มีเยอะ แต่ว่าผู้ชายจะมากกว่า ก็ดำเนินงานได้ไม่แตกต่างกัน มันไม่ได้ตั้งแบบโดยตรง ผู้บังคับบัญชา ดูความเหมาะสม ว่าคดีเกี่ยวกับเพศเกี่ยวกับเด็กนี่ อาจตั้งให้อัยการผู้หญิงดูแล ต่างจังหวัดไม่ค่อยมีหรอก ในกรุงเทพฯจะมีมากกว่า มีที่ตะกั่วป่าสองคน เขตอำนาจคนละเขตกัน ศาลเยาวชนรับผิดชอบเยาวชนกระทำผิดอายุไม่เกินสิบแปด แต่คดีผู้ใหญ่จะแยกที่นี้เจ็ดแปดอำเภอ ทางโน้นสองสามอำเภอ ทั่วประเทศน่าจะประมาณ ยี่สิบเปอร์เซ็นต์

สำหรับพนักงานอัยการนั้น ยังไม่มีความเห็นชัดเจนว่าพนักงานอัยการเพศหญิงจะทำงานได้ดีกว่าพนักงานอัยการเพศชายหรือไม่ เพราะการทำงานนั้นไม่ได้ติดต่อกับเด็กโดยตรงมากนัก

จรัญ : คำถามนี้ดี ใน พรบ. มีอาสาสมัครหรืออะไรที่ต้องตั้งเพิ่มขึ้นมา (อาจหมายถึงผู้ทรงคุณวุฒิ) ก็คุยกันเรื่องนี้ ว่าควรจะมีอะไร ก็เถียงกันว่าจะมีอะไร ปริญญาตรีมั๊ย เพศอะไร โดยสภาพ เราก็เข้าใจว่าผู้หญิงอ่อนโยน มาดูแลครอบครัว แต่บางประเด็นเขาก็ว่าผู้ชาย คือ พอสรุปในที่ประชุม การเป็น ผู้ชายหรือผู้หญิง น่าจะไม่มีปัญหาในเรื่องรับผิดชอบหรือ ทำงานในระดับวางนโยบายบางส่วนแล้ว หรือเป็นคนลงมือปฏิบัติก็ได้ น่าจะไม่มีผลต่อการทำงาน แต่ถ้าเกี่ยวกับว่าถ้าเด็กเป็นหญิง ผู้ชายพูดเรื่องเพศมันก็น่าอายสำหรับเขา ผู้หญิงด้วยกันก็น่าจะดีกว่า เข้าถึงกว่า มันก็ เป็นเรื่องธรรมดา อาจเป็นบางจุดที่ต้องคุยกับเด็กผู้หญิงในเรื่องเพศ ก็น่าจะเป็นผู้หญิงด้วยกัน น่าจะเหมาะสมกว่า เข้าใจมากกว่าในระดับนโยบาย ผู้หญิงผู้ชายก็ได้ ไม่มีปัญหา

สำหรับอัยการท่านนี้กลับมองไปที่กรรมการคุ้มครองเด็ก ซึ่งเป็นการทำงานในระดับนโยบายของจังหวัด ว่าเป็นเพศหญิงหรือชายก็ไม่แตกต่างกัน แต่ก็มีความเห็นว่าคุณทำงานที่ต้องใกล้ชิดกับเด็กหญิงแล้ว ความเป็นผู้หญิงน่าจะช่วยในเรื่องการสร้างควมไว้วางใจกันได้ดี โดยเฉพาะในเคสที่เกี่ยวข้องกับการทารุณกรรมทางเพศด้วยแล้ว ผู้หญิงน่าจะทำงานได้ดีกว่า

ทัศนคติและความเข้าใจเรื่อง บทบาทหญิงชาย

คำถามต่อมาคือการสอบถามความเข้าใจและความคิดเห็นของบุคลากรในกลุ่มวิชาชีพทางกฎหมายที่มีต่อเรื่องบทบาทหญิงชาย ซึ่งเช่นเดียวกับบุคลากรในกลุ่มวิชาชีพทางสาธารณสุข ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนไม่ค่อยมั่นใจเมื่อถูกถามเรื่องนี้ และใช้เวลาคิดนานกว่าเมื่อตอบปัญหาอื่นๆ

เอก : ประเด็นบทบาทหญิงชายคืออะไร เข้าใจว่า ต้องมาจาก สำคัญไม่มีใครช่วยได้ดีกว่าบิดามารดา ญาติพี่น้องครอบครัว อยู่ใกล้ชิด เป็นสถาบันหลัก ของการพัฒนาทั้งด้านร่างกายจิตใจเด็ก หน่วยงานอื่นแค่แก้ไขฟื้นฟูบรรเทา เป็นการแก้ไขปลายเหตุ ต้นเหตุมาจากครอบครัวเป็นหลัก ถ้าครอบครัวอบอุ่นมีการสื่อสารที่ดี อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี เป็นเกราะป้องกันก่อนปัญหาเกิด อย่างผมมันเป็นการแก้ปัญหา การลงโทษ ตามศูนย์ต่างๆ มันแก้ไขฟื้นฟู มันย้อนอดีตไม่ได้ ทำให้เหมือนเดิมไม่ได้ มันเกิดขึ้นแล้ว...ในครอบครัวมองบทบาทคนในครอบครัวเป็นอย่างไร ผมคิดว่าเท่ากันนะ พ่อแม่ การอบรมสั่งสอน การมีปากมีเสียงมีสิทธิ น่าจะเท่ากัน ต้องไปด้วยกัน ไม่สามารถจะหลีกหลีกกันได้...เจนเดอร์ มันกว้างนะผมว่า เดิมเมื่อก่อนผู้หญิงจะอยู่กับบ้านเลี้ยงดูบุตร ผู้ชายออกจากบ้านทำงาน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่แล้ว ผู้หญิงก็ได้กลับบ้านเหมือนเมื่อก่อนแล้ว

หมวดเอกเห็นว่าครอบครัวคือสถาบันหลักอันสำคัญที่สุดในการป้องกันไม่ให้เกิดการล่วงละเมิด หรือทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นได้ เพราะการทำงานของหน่วยงานบริการต่างๆ ของรัฐนั้นเป็นการตามแก้ปัญหาเท่านั้น ในเรื่องบทบาทของพ่อแม่ในครอบครัวนั้นเขามีความเห็นว่าเป็นการที่ผู้หญิงเองก็ต้องออกจากบ้านไปทำงานนั้น ทำให้บทบาทพ่อแม่มีพอๆ กัน

จรัญ : บทบาทหญิงชาย คืออะไร ผมว่าบทบาทของผู้หญิงถูกเพิ่มขึ้นนะ เนื่องจากมีการทำงาน มีการปรับตัว ผมว่าในสังคมนะ บทบาทหญิงในครอบครัว มีบทบาทนำก็ลูกมากกว่าพ่อเยอะมาก วัดจากตัวผมก็ได้เนะ พ่อตัดสินใจเรื่องใหญ่ๆ แต่เรื่องละเอียดอ่อนแม่จะตัดสินใจดูแลทุกชนิด ผมสนิทกับแม่มากกว่าแม่เข้าใจเรามากกว่า พ่อจะดุ คือความรู้สึกว่าเราคุยกับแม่ง่ายกว่าพ่อ พ่อมักจะปฏิเสธตลอด บทบาทในแง่การทำงานผมมองภาพว่าหญิงชายมีบทบาทเท่าเทียมกัน เก่งเหมือนกันพอกัน แทบจะไม่มีอาชีพไหนที่...ผู้หญิงทำได้ผู้ชายทำได้หมด เออแต่ก็มีทหาร แต่มันเป็นหน้าที่ที่จะไปสู้รบนะ บรรทัดฐานทางสังคม ผมว่าบรรทัดฐานในการปฏิบัติ มันไม่เท่ากันมาตั้งแต่สมัยไหนแล้ว คืออย่างผู้ชายเจ้าชู้ก็ถือเป็นเรื่องดีกันไป บอกว่าเก่ง อะไรยังงี้ แต่ถ้าผู้หญิงกลับมองเป็นคนไม่ดี ซึ่งมันแตกต่างกันมากในความคิด การกดขี่ทางเพศในรูปแบบนี้ยังไม่หายไป บรรทัดฐานในสังคม ที่วางความประพฤติ ผู้ชายสูบบุหรี่ กับ

ส่วนอัยการจรรยาบรรณมีความเห็นว่าในเรื่องหน้าที่การงานนั้น เห็นได้ชัดว่ามีความเท่าเทียมกันมากขึ้น ผู้หญิงสามารถทำงานได้หลากหลายเช่นเดียวกับผู้ชาย แม้ว่าในบางอาชีพ หรือบางตำแหน่งผู้หญิงยังทำได้ไม่ดีนัก เช่น อาชีพทหาร และตำแหน่งการเป็นหัวหน้า เพราะผู้หญิงยังคงใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล แต่ในเรื่องของบรรทัดฐานของสังคมที่มีต่อผู้หญิงผู้ชายนั้น ยังมีความเหลื่อมล้ำอยู่มาก ยกตัวอย่างเช่นเรื่องความเจ้าชู้ หรือเรื่องของการสูบบุหรี่ ที่ถ้าผู้หญิงเป็นฝ่ายทำก็ย่อมจะดูไม่ดี ไม่ได้รับการยอมรับ ต่างจากฝ่ายชายที่เป็นเรื่องธรรมดา หรือเป็นความเก่งกล้าสามารถไป

สำหรับอัยการตฤณขอไม่ให้คำตอบสำหรับคำถามนี้ แม้ว่าเมื่อสอบถามต่อเนื่องถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบทบาทหญิงชายและการทารุณกรรมทางเพศ อัยการตฤณมีคำตอบให้

เรื่องบทบาทหญิงชายกับการทารุณกรรมทางเพศ

อัยการตฤณมีความเห็นว่าปัญหาเรื่องการทารุณกรรมทางเพศ และความรุนแรงในครอบครัวนั้นที่มาจากปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ความยากจนและสภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่ต่างหากที่เป็นสาเหตุหลักของความรุนแรงที่มีอยู่ในสังคม

ตฤณ : ครอบครัวที่มีปัญหาความรุนแรง มาจากปัญหาความไม่พร้อมทางเศรษฐกิจ การศึกษาก็มีส่วน และอยู่ในสภาพแวดล้อม เช่นในชุมชนที่มีอบายมุขเยอะ มีวงสุรา มีการพนัน แหล่งเสื่อมโทรม ที่ไหนคนเยอะ ง่ายต่อการมีสิ่งผิดกฎหมายนำไปสู่ผลมากมาย ไม่มีใครมานั่งเฝ้าลูกหลาน ต่างคนต่างก็ทำงาน ทำงานเช้า

สำหรับัยการจรรย์มีความเห็นว่าการทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นได้เพราะฝ่ายหญิงมีสรีระที่อ่อนแอกว่าเพศชาย ร่วมกับผลจากการดื่มสุรา และรวมทั้งการที่ฝ่ายชายเป็นหัวหน้าครอบครัวจึงมีอำนาจเหนือกว่าฝ่ายหญิง จะทำอะไรก็ได้ตามต้องการ

จรรย์ : เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศ คงเป็นลักษณะอย่างนั้น เห็นว่าอ่อนแอโดยสภาพร่างกายอยู่แล้ว แล้วก็มีมีการทารุณกรรมกัน ผมว่าน่าจะเป็นฝ่ายชายทารุณกรรมทางเพศเด็กสตรี เท่าที่รู้ๆ มามักมี ส่วนมากมีเหล่า สารเสพติดเป็นองค์ประกอบ แล้วก็บางคนอาจจะใจร้อนด้วย อาจเป็นโดยกำเนิด พูดด้วยเหตุผลไม่ได้ ต้องลงมือ ถือว่าตัวเองเป็นหัวหน้าครอบครัวตามธรรมชาติของสังคมไทย ก็เลยจะทำอะไรก็ได้ในครอบครัว ฝ่ายชายน่าจะตกเป็นจำเลยมากกว่าฝ่ายหญิง ฝ่ายหญิงทารุณกรรมยังไม่เคยเจอ แต่อ้อแต่เคยเห็นเหมือนกัน แท่งสามมีแต่น่าจะเป็นเพราะสามมีไม่ดี หรืออะไร คงไม่ใช่ทารุณกรรม ก็มีอาจเป็นปกป้องตัวเองมากกว่า

สรุปได้ว่า ความยากจน ปัญหาทางเศรษฐกิจ การใช้สุราและสารเสพติด ตกเป็นจำเลยของความรุนแรงอีกเช่นเคย บวกกับความเป็นหัวหน้าครอบครัวที่คิดว่าตนเองมีอำนาจทำอะไรก็ได้กับสมาชิกในครอบครัว

ส่วนหมวดเอกมองไปถึงเรื่องการป้องกัน แต่ก็ไม่ได้อธิบายชัดเจนนักว่าเขามองเห็นความสัมพันธ์ของบทบาทหญิงชายกับการทารุณกรรมทางเพศอย่างไร นอกจากว่าเขาคิดว่าสื่อที่ยั่วยุการฆาตกรรมเป็นสิ่งนำไปสู่ปัญหา เพราะเด็กเองเมื่อได้เห็นเสพสื่อเหล่านี้ก็เฝ้าให้อยากทดลองเช่นกัน

เอก : ความเข้าใจในเรื่องนี้ มีประโยชน์แน่นอน เราคิดว่าถ้าคนลักษณะนี้เราจะใช้วิธีอย่างไร คือ กฎหมายเป็นหลักอยู่แล้ว แต่การกระทำของเราก็คงต้องมียืดหยุ่นด้วย แต่ก็ต้องดูด้วยว่าคนแบบนี้จะใช้วิธีอย่างไรแต่ต้องไม่อยู่เหนือกฎหมาย... ป้องกัน ก็เรื่องปราบปรามพวกซี้ดเถื่อนไม่ให้ระบาด เพราะว่าไม่ใช่ว่าบิดาจะทำ

มองจากสายตาของตำรวจ งานป้องกันที่จำเป็นคือการขจัดสิ่งเร้า สิ่งยั่วยุต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นซีดีดีวีดี สถานบริการที่ปล่อยให้เด็กเข้าไปใช้บริการ ปัญหาไม่ได้มาจากผู้ใหญ่แต่ฝ่ายเดียว หาก
ปล่อยให้เด็กเข้าถึงสิ่งยั่วยุต่างๆ เหล่านี้ ก็จะทำให้เด็กเองก็เดินเข้าไปหาปัญหาด้วย เพราะความ
อยากรลอง แต่ในที่นี้คิดว่าน่าจะหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรระหว่างเด็ก มากกว่าเรื่อง
เด็กหญิงถูกทารุณกรรมทางเพศโดยคนในครอบครัว

เอก : มันไม่ใช่เฉพาะสังคมเราหรอก ทัวโลก ดูภายนอกอาจสิทธิเท่าเทียมกัน แต่เอา
กันจริงๆ การดำรงชีวิตนะ ผู้ชายก็ต้องเป็นผู้นำผู้หญิง อย่างด้านกายภาพ
แน่นอน อย่างเรามีเฉพาะพี่สาวน้องสาว พ่อเสียไปแล้ว เหลือแต่แม่ จัดการเรื่อง
ที่ดินบ้าง มรดกบ้าง อาจโดนข่มขู่ได้ ก็มีผู้ชาย ก็สามารถปกป้องได้ เป็นดาบ
สองคม ถ้าใช้ปกป้องผู้อื่นก็ดี ใช้ความเป็นผู้ชายเอาเปรียบคนที่อ่อนแอมาก็ผิด
ต้องเริ่มตั้งแต่ครอบครัวครับ...ขึ้นอยู่กับว่าผู้ชายจะใช้ความเป็นใหญ่ที่ไหน ถ้า
ใช้ในการข่มผู้หญิง ปิตาธิปไตยน่าจะหมายความว่าความเป็นใหญ่ของผู้ชายที่
สอดคล้องกับกฎหมาย กับศีลธรรมอันดีมากกว่า ใช้ความเป็นใหญ่ ความ
แข็งแรงในการปกป้องผู้หญิง

ถึงที่สุดแล้วหมวดเอกก็เชื่อว่า ผู้ชายก็ต้องอยู่ในฐานะผู้นำผู้หญิง เป็นใหญ่เหนือ
ผู้หญิง เป็นเรื่องของธรรมชาติที่เป็นมา และควรจะดำรงอยู่ต่อไป สิ่งสำคัญคือการใช้ความเป็น
ผู้นำนั้นในทางที่ถูกต้อง คือปกป้องผู้หญิง ไม่ใช่ใช้ในการรังแกเขา ปิตาธิปไตยจึงสามารถมี
ความหมายไปในทางที่ดีได้เช่นกัน

จรัญ : คนทำงานต้องเข้าใจมากๆ บทบาทหญิงชาย ในสังคม ต้องเข้าใจนะว่าคนเรา
อาจต้องอยู่ร่วมกันต้องแบ่งหน้าที่กัน แม้แต่ในครอบครัว ก็แล้วแต่ ถ้ามองภาพ

อัยการท่านนี้เห็นว่าการเข้าใจบทบาทหญิงชาย หน้าที่ของแต่ละคน และเข้าใจกัน จะช่วยให้อยู่กันอย่างสงบได้ แต่ฝ่ายชายก็คือหัวหน้าครอบครัวเสมอ ที่ควรจะเห็นอกเห็นใจภรรยา เพราะภรรยาก็มีหน้าที่ในครอบครัว ต่างฝ่ายต่างต้องพึ่งพากัน

จรัญ : คนทำงานก็ถ้ามีมุมมองนี้ทำให้คือ ผมว่ามัน เรื่องของการทารุณกรรมหรือการทำอะไรเด็กและผู้หญิง ส่วนหนึ่งมันน่าจะเกิดจากคือใจ นะ คือเกิดจากการเลี้ยงดู คือในส่วนของคนที่เค้าไถ่ขึ้นขึ้นมา คือผมสงสัยบางครั้งทำไมคนเรา บางส่วนเขาก็ไม่ทำ คนปกติ เขาก็ไม่ทำ เพราะเห็นว่าเป็นอาจจะถูกสอนมายกตัวอย่างผมเนี่ย ให้เคารพให้ดูแลเพศอ่อนแอเนาะ คือ ความรู้สึกคือมันเหมือนกับว่าถ้าเราทำอย่างนั้น เราต้องเอาเปรียบ อย่างนั้นไป ทุกคนมีปัญหา พอเกิดปัญหาเราอาจได้คิดเพราะเรามีสติจากการสั่งสอนตรงนั้น บทบาทที่อยู่ในครอบครัว แล้วมันเกิดขึ้น แต่ถ้าครอบครัวใช้ความรุนแรงมาตลอด วิธีคิดเขาก็ใช้วิธีนั้น เขาเห็นภาพนั้นมาตลอด มันไม่มีวิธีอะไรเลยที่มันจะ บางทีอารมณ์ชั่ววูบ ไม่มีใครไม่โกรธใคร แต่พอโกรธเราต้องหยุด ต้องพอ คนที่ทำเขาไม่คิดนะอาจจะมาจากครอบครัวเขา กัดดันอะไรอย่างนั้น ผมก็เลยมองภาพว่าถ้าเรารู้บทบาท การยังใจมันก็มากขึ้น น่าจะมีประชุมกลุ่มครอบครัวนะ อย่างที่เห็นในหนัง เมืองนอก มีคุยกัน แลกเปลี่ยนกัน คนเราพอมีเพื่อนมีปัญหาเดียวกัน ถูกแก้ปัญหาด้วยกัน ปรับด้วยกัน เรียนรู้จากการกระทำ จากคนอื่นบ้างว่าจะไปปรับอย่างไร การเรียนรู้ บางทีพ่อแม่อาจลืมนสอนบางจุดไป วิธีคิดนะ เราก็คิดไม่ได้เอง เราก็เรียนรู้จากกลุ่ม

อัยการจรัญให้ความคิดเห็นที่น่าสนใจ ในเรื่องการเรียนรู้การตัดสินใจ การแก้ไขปัญหา โดยไม่ใช้ความรุนแรง ทำไมผู้ชายบางกลุ่มจึงยังยังงัดใจไม่ได้ แต่อีกกลุ่มกลับสามารถระงับ

การละเมิดทางเพศโดยพ่อ

เมื่อถึงคำถามสำคัญ ในเรื่องการละเมิดทางเพศหรือการกระทำทารุณกรรมทางเพศโดยพ่อต่อลูกสาวของตนเอง ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละท่านพยายามอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าว

เอก : ตรงนี้ก็คือสภาพจิตใจ คือมันต้องมาจากพื้นฐานของพ่อ ว่าพื้นฐานครอบครัวเขายังไง มันก็ไม่ใช่จะเป็นทุกครอบครัว แต่คนจะมาเป็นพ่อพร้อมแค่นั้น ไม่ใช่ว่าจะต้องร้ายอะไร แต่สภาวะจิตใจตั้งแต่ตอนที่เขาเป็นเด็ก สื่อต่างๆ และโอกาสความใกล้ชิด สิ่งที่น่ากลัวสำหรับเรื่องทางเพศ ถ้าไม่ใช่พ่อก็ต้องเป็นคนข้างบ้าน ต้องเป็นคนใกล้ชิด ไม่ใช่เรื่องที่ว่าอะไรตัวท้น ไม่ใช่จะมีเพศสัมพันธ์กันได้ง่าย ต้องดูในสภาวะตรงนั้น คนที่ถูกกระทำคนที่กระทำ ความใกล้ชิด หรือมีปัจจัยอื่น มีสุรา หนังสือ ทำให้อารมณ์พาไป มีหนังสือมีซีดี ปลุกอารมณ์ ประจวบเหมาะกับการที่มีสิ่งหรือมีคนที่ยอมรับ เช่น มีเด็ก หรือลูก หรือว่าหลาน

ผู้ศึกษา : แสดงว่าเกิดขึ้นได้กับทุกคน ถ้าประจวบเหมาะแบบนั้น

เอก : ใช่ครับ

พนักงานสอบสวนผู้นี้เชื่อว่าใครก็สามารถเป็นผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กหญิงได้ ถ้ามีเหตุการณ์ประจวบเหมาะกันดังกล่าว คือ มีโอกาสใกล้ชิด และมีสิ่งกระตุ้นเร้าอารมณ์ และที่สำคัญคือการเป็นคนใกล้ชิด อย่างคนในครอบครัว หรือคนข้างบ้าน เพราะต้องเป็นคนที่เด็กไวใจ จึงไม่มีการ “ไหวตัวทัน” เขายังอธิบายต่อไปถึงสาเหตุที่เด็กมักไม่กล้าเปิดเผยเหตุการณ์เมื่อถูก

เอก : เด็กถูกกระทำไม่กล้าเปิดเผย เพราะคนกระทำเป็นคนใกล้ชิด อาจจะไม่กล้าเปิดเผย จะทำร้ายร่างกาย จะฆ่าให้ตาย สองถ้าเด็กโตหน่อย นั่นก็พอเรา ถ้าแจ้งความ พ่อก็ติดคุก สาม แม่รับทราบแต่ทำอะไรไม่ได้ เพราะว่าสิทธิ ผู้นำครอบครัวคือบิดา คล้ายๆ กับว่าควบคุม ผมว่าเป็นสังคมชนบทมากกว่า ถ้าสังคมเมือง หรือสังคมที่เจริญแล้ว เพราะในเมืองถ้าแบบนี้จะเปิดเผยได้ง่าย ในชนบท ยังโดนปิดกั้นอยู่ และสื่อที่จะเข้าไปเจาะยังไม่มี เข้าก็ทำงาน พอชักสองทุ่มก็หลับหมดแล้ว การเปิดเผยยังมีน้อย ดำเนินชีวิตยังงี้ก็ยั้ง...อาจเกิดอยู่ แต่เราไม่รู้ เพราะสถิติของตำรวจต้องมีคนไปพบ หรือมาแจ้ง ไปสอบถามเองไม่ได้ น่าจะมีอีกเยอะ คนเยอะขึ้น สังคมเสื่อมโทรม สื่ออะไรก็เยอะ

อัยการตฤณมีความเห็นทำนองเดียวกันว่าการทารุณกรรมทางเพศมักจะเกิดจากคนใกล้ชิดที่เด็กไว้วางใจ และมีอำนาจในการควบคุม บังคับเด็กได้ แต่เขาก็กังไม่ชี้ลงไปว่าเป็นอำนาจที่ผู้ชายมีเหนือผู้หญิงและถูกนำมาใช้เพื่อควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในที่ในทาง

ตฤณ : ปัญหาทารุณกรรมทางเพศ เกิดจากคนในครอบครัว คนที่ใกล้ชิดมากๆ เกือบๆ แด่สืบเก่าสืบเปอร์เซ็นต์ บังคับกันในที่ โดยตำแหน่งในครอบครัว ไม่กล้าพูด ไม่กล้าเปิดเผย พ่อไม่กล้าก็ไม่ปรากฏออกมา เคสที่เคยพบถูกพ่อเลี้ยงข่มขืน ก็ไม่กล้าพูดเป็นปีๆ มีลักษณะอย่างนี้ครุมาพบเหมือนกัน ส่วนแม่ก็โง่โง่ ก็เข้าข้างพ่อเลี้ยงอีก มันก็เลยเป็นปัญหาเพราะว่าเราไม่สามารถจะเข้าไปยุ่งกับในครอบครัวนั้น ถ้าเขาไม่พูดว่าเขามีปัญหา

การที่เด็กหญิงผู้ถูกกระทำอาจตกอยู่ในสภาวะถูกกระทำเป็นเวลานานเป็นปีโดยไม่บอกให้ใครรับรู้เลยนั้น เป็นเพราะความกลัวจากการถูกชู้ว่าจะทำร้ายร่างกาย หรือการกลัวว่าผู้เป็นพ่อจะได้รับโทษ และตนเองจะกลายเป็นคนผิดที่ทำให้พ่อต้องรับโทษ และในกรณีที่ไม่อาจรับรู้เรื่องที่เกิดขึ้น ก็ไม่อาจทำอะไรได้เพราะอยู่ในครอบครัวที่มีผู้ชายเป็นหัวหน้า อยู่ในสภาพที่พึ่งพิงผู้นำ

เอก : ... (การประนีประนอมกัน และบำบัดฟื้นฟู) น่าจะดีกว่า การลงโทษคือการแก้ปัญหาเด็ดขาดให้จบไป เฉพาะหน้า ไม่ได้แก้ระยะยาว ต้องดูว่าเขาก็ยังเป็นสมาชิกในครอบครัวนะ มีทางมั้ยที่จะกลับไปอยู่อย่างสันติ อย่างมีความสุข ครอบครัวที่แยกกันอยู่ มีบิดาไม่มีมารดา มีมารดาไม่มีบิดา ก็ไม่ใช่ครอบครัวสมบูรณ์ ช่มชู้ต้องดูว่าซ้ำซากมั้ย คือคนที่ทำเขาคิดว่า ช่มชู้ในลูก คิดว่าไม่น่าจะทำให้คนอื่นเดือดร้อน มันเกี่ยวกับการศึกษาด้วย ไม่น่าจะมีกฎหมายมาเอาผิดได้ มันอยู่ที่เขาเชื่ออย่างนั้น ผิดแน่นอน ต้องแยกเป็นเคสเคสไป

หมวดเอกเห็นว่าการประนีประนอมยอมความ และพยายามแก้ไขปัญหาร่วมกันนั้นเป็นสิ่งที่最好 เพราะครอบครัวคือสิ่งสำคัญที่สุด ทุกฝ่ายควรกระทำทุกวิถีทางที่จะให้ครอบครัวยังคงอยู่ด้วยกันได้ ไม่แตกแยก นอกเสียจากว่าจะเป็นเคสที่ร้ายแรงจริงๆ เกินเยียวยาจึงจะต้องมีการดำเนินคดีตามกฎหมาย ความเห็นนี้สะท้อนให้เห็นว่า ครอบครัวคือสถาบันอันศักดิ์สิทธิ์ของสังคม ซึ่งจะต้องดำรงอยู่ไม่ว่าจะในสภาพใดก็ตามที่ ดังนั้นตำรวจจึงมักจะพยายามไกล่เกลี่ยคดีครอบครัว มากกว่าจะดำเนินคดี ด้วยความเห็นที่ว่าเดี๋ยวก็กลับมาคืนดีกันได้อยู่แล้ว สามีภรรยาพ่อแม่ลูกกัน ย่อมตัดกันไม่ขาด ทำให้ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว รวมถึงการทารุณกรรมทางเพศโดยคนในครอบครัวยังไม่ได้รับการดูแลอย่างจริงจัง เพราะแม้สังคมจะเห็นว่าครอบครัวต้องดำรงอยู่ แต่กลับไม่มีบริการ ความช่วยเหลือ จากสังคม หรือจากภาครัฐอย่างพอเพียงที่จะสนับสนุนให้ครอบครัวอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และเท่าเทียมกันอย่างแท้จริง โดยหัวหน้าครอบครัวไม่ใช้อำนาจของตนเองเหนือบุคคลในครอบครัว รวากับพวกเขาเป็นเพียงสมบัติชิ้นหนึ่ง

เอก : อยู่ที่คนมากกว่า การที่เขามีอำนาจในครอบครัว เป็นผู้นำครอบครัว ก็ปกติอยู่แล้ว พี่โดยหลักปกติก็ต้องดูแลน้อง เป็นผู้นำอยู่แล้ว อาจจะมีการรังแกผู้หญิงหรือเด็กในครอบครัว อาจจะไม่มีผลกระทบโดยตรง อยู่ที่รายบุคคลมากกว่า บางทีเก็บกด มีปัญหามากกว่า ไม่มีบทบาทในครอบครัว บทบาทอาจอยู่ที่ฝ่ายผู้หญิงมากกว่า ก็เป็นไปได้หมดนะ

หมวดเอกยังยืนยันความเชื่อที่ว่าผู้ชายต้องเป็นผู้นำ ผู้ให้ความดูแลปกป้องคุ้มครอง ผู้หญิงที่อ่อนแอกว่า ซึ่งเป็นบทบาทที่สังคมกำหนดให้ฝ่ายชาย แต่ไม่ได้มองต่อว่าอำนาจนั้นอาจถูกนำมาใช้ในทางที่ไม่ถูกไม่ควรก็ได้ และมีความเห็นว่าเป็นปัญหาส่วนบุคคลมากกว่าที่จะเป็นปัญหาของสังคม

ตฤณ : ผู้กระทำเป็นคนในครอบครัว ก็คือมีปัญหาทางครอบครัว มีความผิดปกติทางจิต หรือการกระทำ พ่อถ้าไม่ผิดปกติคงไม่ทำร้าย คนในครอบครัวหรืออก หรือสภาพทางสังคม คือ สังคมไม่เหมาะสม มีเรื่องอย่างนี้เกิดบ่อย มีสิ่งกระตุ้นให้เด็กเห็น มีวิธีดี เด็กไม่มีความคิดในการกระทำ อาจทำในสิ่งที่ไม่คาดคิด วันก่อนเจอคดีเกาะยาว พ่อข่มขืนลูกสามปีติดต่อกัน บอกแม่แม่ก็ไม่เชื่อ เด็กน้องสาวอายุสี่ห้าปี บอกแม่แม่ก็ไม่เชื่อ คนที่ถูกกระทำโดนตั้งแต่อายุ สิบเอ็ดจนสิบสาม น้องสาวบอกอีกแม่เลยถามพี่สาว เลยมาแจ้งความ พ่อก็หนีไปแล้ว ยังจับไม่ได้ สำนวนยังอยู่ที่นี้ ถามตำรวจในพื้นที่ เขาบอกว่า พ่อมีความต้องการทางเพศสูง ได้รับการเล่าจากเด็กว่า คินนี่ต้องมีสองครั้งสามครั้ง แอบทำตอนแม่ไปกรีดยางตอนเช้า พ่อแม่กลับมาก็ทำอนเหมือนเดิม และขู่ฆ่าเด็ก ผิดปกติแน่นอน คนธรรมดาไม่ทำอยู่แล้ว แม่ไม่เชื่อเพราะพ่อก็ยังมีเพศสัมพันธ์กับแม่ได้ เพราะไม่มีผิดปกติดะไรให้สงสัย เด็กเล็กพูดก็ไม่เชื่อ ตำรวจบอกว่าหนีไปอยู่กระบี่ นี่เป็นคดีแรกที่เจอ ส่วนมากเป็นคดีระหว่างเด็กด้วยกัน วัยรุ่นส่งไปโรงพยาบาลไหนก็ไม่ทราบ สอบถามดูตำรวจก็บอกว่าตอนแรกก็กลัวว่าเด็กจะทำร้ายตัวเอง แต่ดูก็รู้ว่า ก็ไม่เศร้าซึม ยังว่าเจ๋งดี แต่กลัวสังคม เพราะเกิดบนเกาะมันเป็นเกาะเล็กๆ จะรู้กันหมด บนเกาะมี โรงพยาบาล มีโรงเรียน เป็นสิบๆ แห่ง เป็นเมืองเจริญ เมืองท่องเที่ยว อย่างนี้เราไปสอบสวนร่วมใจไม่ได้รู้รายละเอียด เราเห็นการสอบสวน เมื่อการสอบสวนเสร็จ เราจะถามเพิ่มเติมก็ได้ แต่เขาถามดีอยู่แล้ว ก็ไม่ได้ถามอะไร พนักงานสอบสวนกับนักจิตฯ ร่วมกันถาม แม่เด็กก็นั่งอยู่ด้วย แต่ถ้าตำรวจเจอเคสอย่างนี้ต้องแจ้งนักจิต โดยหลักพนักงานสอบสวน ต้องส่งให้แพทย์ตรวจทุกคดี แล้วโรงพยาบาลต้องมีนักจิตอยู่แล้ว

ในขณะที่เดียวกันสังคมก็ยังมีคำอธิบายในเรื่องนี้ว่าพ่อที่ทำกับลูกได้ หรือคนที่ทำร้ายเด็กหญิงได้นั้นต้องเป็นคนไม่ปกติ สังคมยังไม่สามารถยอมรับได้ว่าผู้กระทำนั้นเป็นพ่อคนไหนก็ได้ และความต้องการทางเพศก็เป็นคำอธิบายอีกประการที่สังคมยอมรับได้ ว่าผู้ชายอาจมีความต้องการทางเพศสูง จนไม่อาจจะรับได้ และไม่ว่าใครอยู่ใกล้ตัวก็ต้องตกเป็นเครื่องรองรับอารมณ์นั้น

อัยการจรัญและอัยการตฤณต่างตอบคำถามที่ว่าทำไมแม่จึงมักปกป้องพ่อเมื่อมีเหตุการณ์กรณกรรมทางเพศขึ้นในครอบครัว โดยมองไปที่ความเป็นครอบครัวที่ฝ่ายหญิงพยายามรักษาไว้ เพราะไม่ต้องการให้มีปัญหา และกลัวความยากลำบากที่จะติดตามมา หากเกิดการหย่าร้างหรือพ่อต้องรับโทษ

จรัญ : กรณีที่แม่ปกป้องพ่อ ไม่เคยเจอในประสบการณ์ แต่เคยเห็นในหนังสือพิมพ์ เขาอาจกลัว ความรัก กลัวปัญหาที่จะเจอในภายภาคหน้า ต้องมีการแย่งย้ายหย่าร้าง ปัญหาจะเพิ่มขึ้น แม่พยายามทำทุกวิถีทางให้สภาพทางครอบครัวดีขึ้น ถ้าไปเอาเรื่องอาจเป็นเรื่องใหญ่ อาจจะอยากอยู่เป็นครอบครัวเหมือนเดิม

ตฤณ : แล้วแม่ก็ไปเข้าข้างพ่อเลี้ยง อาจเป็นเพราะเท่าที่รู้สภาพครอบครัวนั้น แม่เขาต้องพึ่งพิงพ่อเลี้ยง เขามีรายได้น้อย พ่อเลี้ยงก็เลี้ยงดูในครอบครัว อาจด้วยความรัก คือเห็นว่า ในเคสนั้น เขาเข้าใจคือพ่อเลี้ยงบอกว่าเด็กเป็นคนเริ่มต้น แล้วแม่ก็เชื่อ ผมว่าเขาต้องการจะเชื่อมากกว่าเพื่อลบความผิดในใจมากกว่า เขาก็เลยรู้สึกว่าเขาข้างพ่อเลี้ยง เศรษฐกิจเป็นประเด็นใหญ่ เพราะถ้าถูกดำเนินคดีครอบครัวก็จะเดือดร้อน ก็มีผลอยู่เหมือนกัน

เมื่อเด็กหญิงเปิดเผยเรื่องราวการถูกระทำทางเพศโดยพ่อออกมา ก็มักไม่มีใครเชื่อส่วนหนึ่งเพราะความต้องการให้สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันอันศักดิ์สิทธิ์ ไม่อาจละเมิดได้ ดังนั้นเรื่องแบบนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น รวมทั้งการที่ทุกคนเมื่อได้รับรู้เหตุการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าจะจากสื่อหรือจากการบอกเล่า มักบอกตัวเองว่าเรื่องแบบนี้ไม่มีวันเกิดขึ้นกับเรา กับครอบครัวเรา ปฏิบัติการแรกของคนในครอบครัวเมื่อรับรู้เรื่องจากเด็กจึงเป็นการปฏิเสธ และกล่าวหาว่าโกหก การที่ผู้รับฟังมีวุฒิมากกว่าเด็ก และมีอำนาจมากกว่า สามารถทำให้เด็กไม่กล้าเล่าเรื่องต่อไป เมื่อไม่ได้รับการยอมรับเช่นนั้น

เด็กหญิงเป็นศูนย์กลางของการทำงาน

หมวดเอกอธิบายถึงการทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับเด็ก ซึ่งเขาเล่าว่ามีการพูดคุยกับเด็ก เช่นกัน แต่จากคำบอกเล่า จะเป็นการพูดเพื่อชักจูงให้เด็กกลับไปเรียนหนังสือ โดยที่ไม่ได้คำนึงถึง สภาพปัญหา สภาพจิตใจของเด็ก ความพร้อมที่จะกลับไปเรียน หรือความช่วยเหลือด้านจิตใจ และด้านสังคม หากเด็กต้องการกลับไปเรียนตามผู้ใหญ่ต้องการ

เอก : ส่วนมากผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ก็จะสอบถามเด็ก บางทีนะว่าอยากเรียน หนังสือต่อมั๊ย เด็กต้องเรียนหนังสือไหม คือ คล้ายๆ กับว่าอาจเป็นเพราะเด็กไม่รู้ มากกว่า คือเป็นช่วงเวลาที่เขาโดนยึดเยียดให้ แต่ว่าการกระทำพอมีครั้งแรก ก็มีครั้งต่อไป ลักษณะที่ว่าเสียไปแล้ว จะมีอีกก็ไม่อยากอะไร เกิดเหตุซ้ำอีกได้ เพราะเสียไปแล้ว คือคดีที่พูดถึงนี้ เกิดซ้ำ ครั้งแรกโดนที่ สภอ. พุงคาโงก อยู่ถัด นี่ไปประมาณ ยี่สิบกิโล พนักงานสอบสวนที่โน่นเขาจับคดีไว้แล้ว อยู่ระหว่าง ออกหมายจับ ผู้ต้องหาคนเดิมก็มาหลอกพาไปอีก

ผู้ศึกษา : นี่เป็นเคสเด็กเป็นแฟนกันหรือเปล่า หรือถูกข่มขืนจริง

เอก : ถ้าเกิดจริงๆ เราก็ต้องบอกตามความจริง ว่าถูกข่มขืน เพราะพ่อแม่มาแจ้งความ เราก็บอกไม่ได้ว่าลูกคุณเป็นแฟนกัน เราต้องเข้าใจในฐานะพ่อแม่เขา คือ ครั้งแรกคงไม่สมยอมหรอกครับ แต่ครั้งต่อไปคงตกกะไดพลอยโจนไป แต่คงไม่ อยากเป็นผู้หญิงมีคนโน้นคนนี้ ถ้าผู้หญิงเสียไปแล้ว ครั้งต่อมา ผู้ปกครองไม่ รับรู้ไง เป็นเรื่องปกปิด ผู้กระทำผิดอายุ 23 ตอนนี้อย่างจับไม่ได้ คดีนี้เด็กอยู่กับ บิดามารดา เขาดูแลได้

นอกจากนี้ยังมีความต้องการที่สวนทางกันระหว่างผู้ปกครองและเด็กหญิง เด็กชาย ในกรณีเด็กที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการแจ้งเหตุให้เป็นการข่มขืน และ ตำรวจหรือผู้ให้บริการในกลุ่มวิชาชีพต่างๆ ล้วนแต่ทำตามความต้องการของผู้ปกครองทั้งสิ้น เรื่อง ความสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นจึงกลายเป็นคดีข่มขืนไป ในขณะที่คดีข่มขืนจริงๆ นั้น เมื่อกระทำโดย

เอก : ประสานงานกับ รพ. ศูนย์พึ่งได้ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเด็กถูกระทำชำเรา ถูกทำร้ายร่างกาย ถามว่าศูนย์เขาจะสอบถามมาว่าเด็กถูกข่มขืนมาจริงมั๊ย บางทีก็อาจมีการตั้งครม. เราต้องบอกว่า คือตามกฎหมาย ถ้าเราจับคดีไว้แล้ว มีการกระทำเกิดขึ้นจริง เขาก็สามารถทำแท้งได้โดยถูกต้องตามกฎหมาย อยู่ที่ความยินยอมของเด็กกับผู้ปกครอง

หากมีการตั้งครม.เกิดขึ้นจากการถูกข่มขืน ตามกฎหมายเด็กหญิงสามารถทำแท้งได้ ขึ้นอยู่กับความยินยอมของเด็กและผู้ปกครองตามคำพูดของหมวดเอก แต่ในความเป็นจริง ดังที่เราได้รับทราบจากคำบอกเล่าของบุคลากรประจำศูนย์พึ่งได้ ทั้งโรงพยาบาลพังงาและระนอง ว่าส่วนใหญ่เป็นไปตามความต้องการของผู้ปกครอง แม้เด็กหญิงอาจจะอยากเก็บครม.ไว้ ในกรณีที่เป็นเรื่องของความสัมพันธ์แบบขี้สาวกับพี่ชาย หากผู้ปกครองต้องการให้ทำแท้ง โรงพยาบาลหรือใครก็ไม่อาจขัดขวางได้

จรัญ : ยัยการไม่ได้เห็นเด็กและครอบครัวโดยตรง แต่เท่าที่ฟังก็ แม่เด็กก็ยินยอม ก็เห็นดีด้วยว่าควรแยกออกก่อน คล้อยตามว่าควรทำยังไง คงเห็นความจริงใจนะเขาอยากแก้ปัญหานะ แต่ด้วยความที่ ลูกสาวก็ห่วง ลูกชายก็ห่วง ต่อมาพยานก็เหมือนจะช่วยกัน แต่ก็ ถ้าตอบคำถามนี้เชื่อว่าเด็กและครอบครัวมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแน่นอน ถ้าไม่มาเขาก็คงไม่บังคับ แต่เขายินยอมนะครับ ที่จริงในพรบ. ก็ให้อำนาจให้แยกได้เลย แต่คิดว่าน่าจะเห็นดีด้วย ถึงยินยอม

การตัดสินใจดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับเด็กหญิง ไม่ว่าจะเป็นการส่งตรวจร่างกาย ทำแท้ง แยกเด็กออกจากครอบครัว ย้ายโรงเรียนนั้น กระทำการโดยให้ผู้ปกครองยอมรับเป็นสำคัญ สำหรับตัวเด็กเองนั้น แม้จะเห็นต่าง ก็ต้องปฏิบัติตามที่ผู้ใหญ่ตัดสินใจให้ เพราะผู้ใหญ่ทำไปโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของเด็กเป็นสำคัญ แม้ว่าในความเป็นจริงนั้น การดำเนินการเป็นไปตามความเคยชิน แนวทางการทำงานที่เคยปฏิบัติ และไม่เกิดความยุ่งยาก เพราะหากเปลี่ยนเป็นให้เด็กหญิงอยู่บ้าน และพยายามแยกผู้กระทำออกจากบ้านนั้น ย่อมยุ่งยากกว่ามากในการปฏิบัติ

จรรย์ : ผมว่าการดูแลเด็กหญิงชายต้องต่างกันนะครับ เด็กหญิงน่าจะมีความ คือนคน น่าจะดูแลมากกว่าเด็กชาย คือในสังคมมีบรรทัดฐานกับฝ่ายหญิงมากกว่า เด็กชาย ผู้ชายก็มีความสำคัญ แต่สำหรับเด็กชายผมว่าเขาอาจจะแกร่งพอที่จะ รับได้ในระดับหนึ่ง น่าจะดูแลน้อยกว่า แต่ผมไม่แน่ใจว่าในทางจิตวิทยา บาดแผลทางใจจะพอๆ กันหรือเปล่า ผมมองในฐานะที่เป็นผู้ชาย อย่างน้อย เรา เด็กผู้ชายจะแก้ปัญหาได้ง่ายกว่า การทารุณทางเพศ ออกมาจาก สถานการณ์ น่าจะฟื้นตัว กลับเข้าสู่สังคมเร็วกว่า ผู้หญิงบาดแผลอาจจะลึก ฟื้น ตัวช้ากว่า...ไม่มีสถานที่รองรับเด็กผู้ชาย ความเข้าใจก็น้อยกว่า เราอาจมุ่งเน้น มาที่เด็กผู้หญิง พัฒนา วิธีการขั้นตอน จะคุยกับเด็กให้เด็กคุ้นเคย เด็กผู้ชาย บางที่ไม่เข้าใจเขา เด็กผู้ชาย ก็ไม่ค่อยพูด เด็กหญิงพูด อาจได้ระบาย ผู้ชาย ถูกสอนว่าต้องเก็บนะ กคนนะ อย่าร้องไห้

ความเห็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือการปฏิบัติต่อเด็กหญิงและเด็กชาย กรณีถูก กระทำทารุณกรรมทางเพศต่อเด็กชาย แม้จะมีน้อย แต่ก็ไม่ใช่จะไม่มีเลย ในจังหวัดพังงาเอง เคยมีเคสเด็กชายถูกฝรั่งหลอกพาไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ และบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย และ ตามความเห็นของอัยการท่านนี้ กระบวนการทำงานเรื่องการทารุณกรรมทางเพศในประเทศไทย แม้ยังห่างไกลจากคำว่ามีประสิทธิภาพ แต่ก็ยังมีวิธีการ แนวทางการทำงานอยู่บ้าง รวมทั้งมีสถาน แรกรับ เช่น บ้านพักฉุกเฉิน ซึ่งพร้อมที่จะรองรับเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ความเข้าใจใน ผลกระทบทางจิตใจต่อเด็กชายก็อาจจะน้อยกว่าด้วยเช่นกัน

ประสบการณ์ของคนทำงาน

เมื่อถามถึงประสบการณ์ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ยังจดจำได้ในการทำงานกับเด็กหญิงที่ถูก ทารุณกรรมทางเพศ ผู้ศึกษาก็ได้รับฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้น และการแก้ปัญหา การให้ความช่วยเหลือ ด้วยวิธีต่างๆ

จรรย์ : แล้วก็มี (ตัวอย่าง) อีกเรื่อง ครูฝึกหัดมีอะไรกับเด็ก เด็กอ้างว่าครูข่มขืน และ
 ตอนหลังก็มีการข่มขู่พยาน การอยู่ใกล้ๆ ยากจะทำให้คดีเขาอ่อนลง (หมายถึง
 การที่ผู้กระทำผิดอยู่ใกล้ผู้ถูกกระทำ จึงมีการพยายามเข้าไปข่มขู่ไม่ให้พยาน
 พุดความจริง เพื่อให้ความผิดน้อยลง หรือให้พ้นผิด) อาจจะมาพยายามพุดจา
 ติดต่อกัน เด็กก็พยายามขอความคุ้มครอง ตอนนั้นมันมีพรบ. คุ้มครองพยาน เราก็
 เลยได้พยายามสืบเสาะไป ไม่ได้ใช้อะไรมากมาย (แค่) ให้เขารู้ว่าอย่าข่มขู่
 พยาน (บอกว่า) ถ้าเด็กกลัว เราจะดำเนินการต่อไป พอเราเตือนไป เขาก็หยุด
 เด็กเขาบอกว่าเขากลัว อาจด้วยความที่อยู่ในพื้นที่ เด็กโต เริ่มวัยรุ่น เด็กอายุ
 สิบสองสิบสาม เคยเจอคนที่เข้ามาอยู่ในความดูแลประมาณสองสามราย พอ
 ย้ายไปอุดรดิตถ์ ไม่ได้อยู่ในคณะกรรมการ ก็เลยไม่ได้พบ คิดว่าแต่ละจังหวัด
 ปัญหาคงใกล้เคียงกัน คล้ายกันหมด มาอยู่ในระนองไม่เคยมีโอกาส (ทำงาน
 ด้านนี้) เท่าที่ดูก็ยังไม่เคยได้ยินกรณีไหนที่ถึงขั้นต้องคุ้มครองหรือสงเคราะห์
 โดยด่วน ในทันที

อัยการจรรย์บอกเล่าถึงประสบการณ์ที่เคยมีส่วนร่วมในการทำงานคุ้มครองเด็กหญิงที่
 ถูกทารุณกรรมทางเพศ ก่อนที่จะย้ายมารับตำแหน่งที่ระนอง แม้ว่าจะเคยมีความสนใจ และยินดี
 ทำงานด้านนี้แต่เมื่อย้ายมาอยู่ที่ระนองในตำแหน่งอัยการสำนักงานคุ้มครองสิทธิประชาชน ซึ่งไม่มี
 ส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงทำให้การมีส่วนร่วมทำได้น้อยลง โอกาสรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกรณี
 เช่นนี้ก็ลดน้อยลงด้วย คงต้องใช้เวลาในการทำความรู้จักกับหน่วยงานหลักอย่างพัฒนาสังคมและ
 ความมั่นคงของมนุษย์ และให้ความร่วมมือในลักษณะไม่เป็นทางการกับงานคุ้มครองเด็กหญิง
 ต่อไป

สำหรับหมวดเอก ได้เล่าถึงการร่วมสอบปากคำพยาน หรือผู้เสียหาย หรือผู้กระทำผิดที่
 เป็นเด็กตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาสำหรับเด็ก

ผู้ศึกษา : ในการร่วมสอบปากคำแต่ละครั้ง เวลาถามคำถามทำอย่างไร

เอก : ถามโดยผ่านนักจิตวิทยา หมายถึงว่าคำถามที่เราตั้งประเด็นไว้อยู่แล้ว แล้วนัก
 จิตจะกลั่นกรองว่าควรใช้คำถามยังไงให้เป็นคำถามที่ละเอียดอ่อนสำหรับเด็ก

ตฤณ : ประสพการณ์ตรงในการทำงานมีโดยอ้อม อัยการทราบจากพนักงานสอบสวน อาจได้เข้าร่วมสอบปากคำ หรือเมื่อพนักงานสอบสวนสรุปสำนวนฟ้องส่งมา อาจได้ทราบตอนนั้น รู้โดยตรงมีน้อย การสอบสวน นักจิตวิทยา เข้าร่วมเพื่อ ดูว่าไม่มีคำถามที่ไม่เหมาะสม พนักงานสอบสวนให้ประเด็น นักจิตวิทยาถาม พนักงานสอบสวนจะสรุปประเด็น พิมพ์ แล้วเอาสำนวนให้นักจิตฯ อ่าน แต่อัยการ นักจิตฯ ถ้าไม่เห็นด้วยก็ไม่เห็นให้เขาก็ได้ (ถือว่า) เป็นการเข้าคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวน

การสอบปากคำผู้เสียหายที่เป็นเด็กหญิง ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่ระบุว่าการถามปากคำเด็กต้องแยกเป็นสัดส่วน ในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และต้องมีนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ เป็นผู้ทำการสอบสวนถามเด็กซึ่งอยู่อีกห้องหนึ่ง เพื่อให้ถามคำถามอย่างนุ่มนวล ระวังไม่เรื่องผลกระทบทางจิตใจต่อเด็ก มิให้เป็นการกระทำซ้ำด้วยคำถามที่อาจใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม ตรงไปตรงมาเกินไป มีลักษณะข่มขู่ หรือเค้นจะเอาความจริง หากให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ถามเหมือนคดีผู้ใหญ่ ซึ่งจะทำให้เด็กหญิงรู้สึกหวาดกลัว และไม่ให้ความร่วมมือ ไม่อยากเล่าความจริง และเป็นการกระทำซ้ำต่อเด็กอีกด้วย ส่วนพนักงานอัยการและพนักงานสอบสวนจะอยู่อีกห้องหนึ่ง ซึ่งจะสามารถมองเห็นเด็กได้ทางโทรทัศน์วงจรปิด เพื่อไม่ให้เด็กรู้สึกกลัวที่มีผู้ใหญ่ในเครื่องแบบ กฎหมายยังระบุด้วยว่าในการสอบปากคำเด็กต้องจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำ ไว้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งสามารถนำมาใช้ในชั้นศาลได้โดยไม่ต้องให้เด็กให้การในชั้นศาลก็ได้

ทั้งในจังหวัดระนองและพังงา ได้มีการดำเนินการตามวิธีการดังกล่าวแล้ว ผู้ศึกษาได้มีโอกาสร่วมสังเกตการณ์การสอบปากคำเด็กซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดที่จังหวัดระนอง โดยนั่งสังเกต

จะเห็นได้ว่าฝ่ายตำรวจยังไม่เข้าใจวัตถุประสงค์หลักของการคุ้มครองเด็กในการ
 สอบปากคำ คงมองว่าเป็นเรื่องไม่จำเป็นที่จะต้องมือนักจิตฯ นักสังคมฯ มาร่วมสอบ และคิดว่า
 ตำรวจมีประสบการณ์มากกว่าในการสอบปากคำ และคิดว่ากระบวนการนี้เป็นการคานอำนาจ
 ตำรวจ ไม่ได้ต้องการคุ้มครองเด็กอย่างจริงจัง คำตอบนี้ยังสะท้อนให้เห็นการไม่เข้าใจบทบาทของ
 แต่ละฝ่ายในการทำงานร่วมกันอีกด้วย รวมทั้งสะท้อนทัศนคติเรื่องของลำดับชั้นของวิชาชีพที่ไม่
 เท่าเทียมกันอีกด้วย วิชาชีพแพทย์ ตำรวจ อัยการ มักเป็นวิชาชีพที่อยู่ในลำดับชั้นที่สูงกว่า
 นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเห็นได้ง่ายจากการมีเครื่องแบบเฉพาะ มีหลักวิชาการการ
 ทำงานที่คนนอกไม่เข้าใจ มีใบประกอบวิชาชีพชัดเจน มีผลตอบแทนสูงกว่า และเป็นอาชีพที่สังคม
 ให้การยกย่องมากกว่า อาชีพนักสังคมสงเคราะห์นั้น สังคมให้ความหมายว่าเป็นงานที่ใครก็ทำได้
 เป็นการช่วยเหลือคนยากจน ผู้ประสบภัย โดยการใช้ความเมตตาเป็นหลัก สำหรับอาชีพ
 นักจิตวิทยา แม้จะเป็นวิชาชีพที่คนนอกไม่เข้าใจหลักวิชาการเช่นกัน แต่ก็ถูกมองว่าเป็นงานอาชีพ
 ที่คนที่จิตไม่ปกติเท่านั้นที่ต้องรับบริการจากนักจิตวิทยา

สรุป

ขั้นตอนการทำงานและการทำงานแบบสหวิชาชีพ

สำหรับการทำงานของกลุ่มวิชาชีพด้านกฎหมายนั้น ยังเป็นการทำงานแบบแยกส่วน จากกลุ่มอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านสาธารณสุข หรือสังคม ฝ่ายกฎหมายมุ่งเน้นที่การดำเนินคดี เพื่อลงโทษผู้กระทำผิด จึงเน้นที่การเก็บหลักฐานโดยไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบต่อจิตใจของเด็กหญิง ผู้ถูกระทำ รวมทั้งการเป็นผู้ถือกฎหมาย มีอำนาจอยู่ในมือย่อมทำให้มีเสียงดังกว่าวิชาชีพอื่น ขั้นตอนการดำเนินงานที่เกี่ยวกับวิชาชีพอื่นๆ มีเพียงการส่งเด็กไปตรวจร่างกาย เพื่อยืนยันร่องรอย การมีเพศสัมพันธ์ แต่ในฝ่ายสังคมศาสตร์แล้ว การประสานงานกันมีน้อยมาก นอกเสียจากว่านักสังคมสงเคราะห์จะติดต่อขอคำแนะนำด้านกฎหมาย และการร่วมสอบปากคำเหยื่อ พยาน และผู้กระทำผิด ที่เป็นเด็ก เท่านั้น

ยังไม่มีการประชุมสหวิชาชีพเพื่อวางแผนความช่วยเหลือให้เด็กหญิงร่วมกัน อยู่ที่ว่าเคสอยู่กับใคร ฝ่ายนั้นก็จะไปดำเนินการเรื่องความช่วยเหลือ โดยเฉพาะฝ่ายสาธารณสุข กับฝ่ายสังคมศาสตร์ โดยมีการรายงานเคสให้คณะกรรมการคุ้มครองเด็กได้รับรู้ การมองหาทางออกให้กับเด็กหญิงจึงยังไม่รอบด้าน และเป็นไปตามแนวทางที่เคยทำกันมา ไม่มีการระดมความคิดเห็น เพื่อหาทางที่ต่างออกไป เช่น ถ้าเด็กหญิงไม่ต้องการทำแท้ง ทำอย่างไรจะให้ยังคงเรียนหนังสือได้ ทำอย่างไรให้อนาคตไม่ถูกตัดให้สั้นลง เคสที่เด็กหญิงไม่ทำแท้งนั้น ล้วนแต่ต้องออกจากโรงเรียน มาอยู่บ้าน หรืออยู่บ้านพักฉุกเฉิน จนกว่าจะคลอด และถ้าไม่ต้องการเลี้ยงลูก เด็กทารกนั้นก็ถูกส่งไปสถานสงเคราะห์

ประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งคือการเปิดเผยเรื่องการถูกระทำของเด็กหญิงที่ทำได้ยาก เพราะผู้ใหญ่มักไม่เชื่อสิ่งที่เด็กพูด และยังขาดจุดรับแจ้งเหตุที่เด็กหญิงสามารถเข้าถึงได้อย่างปลอดภัย มีผู้ใหญ่ที่รับฟัง มีบริการความช่วยเหลือที่เหมาะสม และเก็บรักษาเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นความลับ ไม่เอาไปพูดต่อหรือวิพากษ์วิจารณ์ต่อ

ความเข้าใจเรื่องบทบาทหญิงชายและการเชื่อมโยงความเข้าใจต่อการทารุณกรรมทางเพศเด็กหญิง

เรื่องบทบาทหญิงชายนั้น กลุ่มวิชาชีพทางกฎหมายเชื่อว่าในด้านการงานอาชีพแล้ว ผู้หญิงมีบทบาทเท่าเทียมกับผู้ชายในเกือบทุกสาขาอาชีพ แม้ว่าอาจจะยังทำหน้าที่หัวหน้าได้ไม่ดีพอ เพราะยังใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล สำหรับอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการทำงานเพื่อคุ้มครองเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศนั้น ต่างก็เห็นด้วยว่าผู้หญิงน่าจะทำหน้าที่ได้ดีกว่า เนื่องจากเด็กหญิงจะไม่กลัวที่จะเปิดเผยความลับของตนต่อผู้หญิงด้วยกัน ส่วนบทบาทในครอบครัวนั้น ส่วนใหญ่คิดว่าผู้ชายควรเป็นบทบาทเป็นหัวหน้าครอบครัว และเป็นผู้นำให้ผู้หญิงต่อไป แต่ต้องมีการใช้อำนาจและบทบาทไปในทางที่ปกป้องผู้หญิงในครอบครัวของตน

ส่วนสาเหตุที่ก่อให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศนั้น สาเหตุสำคัญคือปัญหาทางเศรษฐกิจ ที่รุนแรงทำให้ผู้นำครอบครัว หันเข้าหาสุรา และสิ่งเสพติด รวมทั้งการที่อาจมีความต้องการทางเพศสูงผิดปกติ ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ และระบายอารมณ์กับคนใกล้ชิด ดังนั้นเมื่อมีปัจจัยทั้งหมดประกอบเหมาะกัน คือ มีสิ่งเร้า อันได้แก่ สุรา สิ่งเสพติด ซีดี หนังสือโป๊ การมีอารมณ์ทางเพศสูง และมีเด็กหญิงมาอยู่ใกล้ชิด ทำให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศขึ้นได้เสมอ แต่ไม่มีใครมองเรื่องของความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผู้เป็นพ่อกับเด็กหญิง ที่เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกระทำทารุณกรรมได้ง่าย เพราะเด็กหญิงถูกมองว่าเป็นสมบัติของพ่อ และไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะต่อรอง การถูกขู่ การเตรียมการเพื่อจะกระทำทารุณกรรมเด็กหญิง สิ่งเหล่านี้ถูกมองข้ามไปโดยสิ้นเชิง จำเลยของการกระทำทารุณกรรมทางเพศคือ ความยากจน และสิ่งเร้าภายนอก เช่น สุรา ซีดี แต่ตัวผู้กระทำผิดกลับได้รับการให้อภัยจากเหตุผลดังกล่าว ว่าทำไปโดยไม่รู้ตัว หรือเพราะเป็นคนจิตไม่ปกติ

การทำงานโดยมีเด็กหญิงเป็นศูนย์กลาง

ในส่วนของการทำงานของฝ่ายกฎหมายนั้น ทำโดยยึดถือตัวบทกฎหมายเป็นหลัก มากกว่าที่จะมีเด็กหญิงเป็นศูนย์กลาง การกระทำใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กหญิง หากผู้ปกครองยินยอม ก็จะสามารถดำเนินการไป ความคิดเห็นของเด็กหญิงไม่มีผลต่อการดำเนินการของฝ่ายกฎหมาย ตัวอย่างเช่น ในเคสของวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร แต่ไม่ใช้การข่มขืน (แม้ว่าสาเหตุที่ฝ่ายหญิงยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วยก็เป็นเรื่องใหญ่อีกเรื่องหนึ่งที่มีผู้ทำการศึกษาวิจัยอยู่มาก) หาก

ดังนั้นเด็กหญิงจึงต้องปฏิบัติตามที่พ่อแม่และฝ่ายกฎหมายกำหนดให้กระทำ
เช่นเดียวกับที่ต้องทำตามกลุ่มวิชาชีพทางสาธารณสุขนั่นเอง สิทธิในเนื้อตัวร่างกายและชีวิตของ
ตนเองนั้น มีอยู่จำกัดเหลือเกิน